

VÝJIMKY Z POVINNÉ MLČENLIVOSTI ZDRAVOTNICKÝCH PRACOVNÍKŮ

JUDr. Pavel Uherek

právní oddělení Krajské nemocnice T. Bati a. s.

Článek se zabývá obecným výkladem k podstatě a druhům výjimek z povinné mlčenlivosti, a to s ohledem na nejaktuálnější právní úpravu. Podrobněji je rozebrána výjimka z mlčenlivosti související s obhajobou zdravotnického pracovníka v soudním řízení.

Klíčová slova: povinná mlčenlivost, ochrana osobních údajů, výjimky z povinné mlčenlivosti.

Interní Med. 2007; 9(11): 531–533

Povinná mlčenlivost zdravotnických pracovníků a s ní související ochrana osobních údajů neklade absolutní překážky používání údajů, které jsou povinnou mlčenlivostí kryty. Účelem povinné mlčenlivosti je síce zabránit zneužití či úniku osobních údajů pacienta, ale na druhé straně má právní řád stanovením výjimek z mlčenlivosti umožnit zpřístupnění příslušných údajů k legálnímu užití. Prostřednictvím výjimek z povinné mlčenlivosti se tedy realizuje volný tok informací, který je zcela v souladu se zákonem a chrání zájmy, které jsou účelu povinné mlčenlivosti nadřazeny.

Výjimky z povinné mlčenlivosti jsou principiálně upraveny ve zdravotnické legislativě a patří mezi ně jednak výjimky vznikající na základě vůle pacienta (souhlas pacienta s poskytnutím údajů či určení osoby, která má na informace o jeho zdravotním stavu nárok) nebo na základě samotného faktu, že je péče poskytována (sdělování údajů v souvislosti s požadavkem na efektivní a správnou léčbu nebo na kontrolu této léčby). Je totiž přirozené, že povinnou mlčenlivost nemůže zdravotnický pracovník zachovávat proti vůli pacienta. Souhlas pacienta se sdělením údajů je v podobě zvláštního právního aktu a týká se sdělení údajů konkrétní osobě. V takovém souhlase pacient specifikuje osobu i účel, pro který jsou údaje poskytovány. Pacient rovněž může vyslovit souhlas předem, a to ve fázi přijímání k hospitalizaci v lůžkovém zdravotnickém zařízení. V tomto projevu vůle určuje pacient osobu, která má nárok na všechny informace o zdravotním stavu, resp. nárok na informace v pacientem stanoveném rozsahu, a to právě v souvislosti s hospitalizací pacienta.

Další výjimky stanoví jiné obecně závazné právní předpisy upravující jednotlivé oblasti veřejné správy či jiné právní instituty.

Poskytování zdravotní péče s sebou denně přináší nejrůznější varianty problémů – příbuzní si stěžují na nedostatek informací o zdravotním stavu osob blízkých, na to, že zdravotníci informují jen některé příbuzné či na skutečnost, že jim zdravotníci brání v nahlížení do zdravotnické dokumentace, ať již žijícího, nebo zemřelého člena rodiny. Ze strany zdravotnického pracovníka je také nutné brát v potaz

důvod, proč příbuzní chtějí nahlédnout do zdravotnické dokumentace, např. zda chtějí přezkoumat zdravotní péči nebo zda jejich příbuzný netrpí či netrpěl dědičnou chorobou. I v těchto situacích je proto nutné brát v úvahu citlivost mezilidských vztahů vznikajících v rámci zdravotní péče, na něž právní úprava nedokáže vždy úspěšně reagovat a nabídnout jednoznačný návod na jejich řešení.

Samostatnou kapitolou je sdělování údajů krytých povinnou mlčenlivostí orgánům veřejné moci. U většiny z nich je výjimka v příslušném zákoně stanovena zcela jednoznačně (např. v případě orgánů sociálního zabezpečení, orgánů na úseku ochrany veřejného zdraví nebo v případě sociálně právní ochrany dětí). Problémy však úprava povinné mlčenlivosti budí opět v oblastech, které jsou svojí povahou nejkonfliktnější, tj. při sdělování údajů soudům a orgánům činným v trestním řízení. Příslušníci Policie ČR vyšetřující trestné činy jsou mnohdy zaskočeni zcela oprávněnou námitkou zdravotníků, že povinná mlčenlivost je překážkou ve sdělení určitých skutečností, a jako nutný podklad je proto ze strany policistů potřebné předložit souhlas pacienta nebo souhlas soudce. Neméně překvapen může být i soudce civilního soudu ve chvíli, kdy mu zdravotnický pracovník s odkazem na povinnou mlčenlivost rovněž odmítne (a to opět v souladu s právní úpravou) sdělit požadované informace kryté povinnou mlčenlivostí.

Povinná mlčenlivost může být na druhé straně také překážkou při obhajobě zájmů samotného zdravotnického zařízení či zdravotnického pracovníka, a to zejména při vymáhání úhrady nákladů poskytnuté, avšak ze zdravotního pojištění neuhrazené zdravotní péče.

Problémy však nevznikají jen při povinnosti údajů chránit, ale stejně tak i při povinnosti jejich aktivního sdělování. Zde se dostáváme k pozitivnímu vymezení povinné mlčenlivosti ze strany zdravotnického pracovníka. Zdravotnický pracovník je povinen aktivně informovat jednak příbuzné pacienta a v určitých situacích i orgány veřejné moci.

Při posuzování nároku příbuzného na aktivně podávané údaje ze strany zdravotníka vzniká řada

otázek – je dle současné úpravy při informování příbuzného např. nutné rozlišit údaje o nemoci či úraze od ostatních údajů o zdravotním stavu? Opravňuje tzv. terapeutické privilegium k zadržení některých údajů při nepříznivé prognóze, nebo je lékař povinen sdělit všechny údaje bez ohledu na psychický i fyzický stav pacienta? Praxe vyžaduje, aby i na tyto otázky právní úprava odpovídala. Je však věcí diskuse, zda je s ohledem na již zmíněnou psychologickou a skutkovou náročnost vztahů při poskytování zdravotní péče takový požadavek reálný.

Povinnost aktivního sdělení údajů jinak krytých povinnou mlčenlivostí vůči orgánům veřejné moci je upravena na několika místech právního řádu. Jedním z nich je např. detenční řízení, tj. řízení o přípustnosti hospitalizace bez souhlasu pacienta. Umístění pacienta ve zdravotnickém zařízení bez jeho souhlasu je zdravotnické zařízení povinno hlásit příslušnému soudu. Je však zdravotnický pracovník zároveň povinen soudům sdělit podrobné údaje o zdravotním stavu či předat kopii lékařské zprávy?

Podobné nejasnosti mohou vznikat také u povinnosti zdravotníka oznamovat stanovené trestné činy, informovat policii, že se pachatel trestného činu dostavil k ošetření, nebo sdělovat, zda je pachatel schopen výslechu. Ani v těchto situacích nedává právní úprava vždy jasný návod k řešení.

Na základě uvedených sporných situací lze konstatovat, že povinná mlčenlivost zdravotnických pracovníků se stejně jako ostatní druhy povinné mlčenlivosti pohybuje na sporné hranici veřejného a soukromého. A jako každý potencionální konflikt nemá ani povinná mlčenlivost zdravotnických pracovníků jednoduchá řešení, vždy některá ze stran nebo některý z chráněných zájmů musí ustoupit.

Je pak ve prospěch věci podrobná, místy až kauzistická právní úprava, nebo úprava obecná, dávající prostor pro úvahu a použití zdravého rozumu?

V rámci tohoto obecného výkladu se lze přiklonit k závěru, že tam, kde je mlčenlivost prolomena na základě veřejného zájmu, je výslovná a zákonem podrobně upravená výjimka potřebná. V oblasti soukromoprávních vztahů, kde je každý případ jinak citlivý

a jinak závažný, by však právní úprava měla dávat jen rámcový návod, např. jasným zakotvením základních práv a povinností zdravotníků i pacientů. Jakákoliv podrobná a kazuistická právní úprava téměř automaticky vyžaduje další prováděcí či metodické předpisy, resp. může být zdrojem navazujících otázek a konfliktů.

Proto by příslušná legislativa měla pro úpravu povinné mlčenlivosti zdravotnických pracovníků najít návod, jak citlivě vyvážit dva svou povahou protichůdné požadavky – jednoznačný právní předpis na jedné straně a jeho dostatečná abstraktnost a bezrozpornost na straně druhé.

Výjimky z povinné mlčenlivosti vyplývají jednak z principu vyváženosti základních zájmů v demokratické společnosti a jednak z principu svobodného jednání jednotlivce.

Zákon o péči o zdraví lidu (opět v ust. § 55 odst. 2 písm. d), které navazuje na čl. 26 Úmluvy o lidských právech a biomedicině) stanoví, že zdravotnický pracovník je povinen zachovávat mlčenlivost s výjimkou případů, kdy skutečnost sděluje se souhlasem ošetřované osoby; povinnost oznamovat určité skutečnosti uložená zdravotnickým pracovníkům zvláštním právním předpisem není tím dotčena. Povinnosti mlčenlivosti není zdravotnický pracovník vázán v rozsahu nezbytném pro obhajobu v trestním řízení a pro řízení před soudem nebo jiným orgánem, je-li předmětem řízení spor mezi ním, popřípadě jeho zaměstnavatelem a pacientem, nebo jinou osobou uplatňující práva na náhradu škody nebo na ochranu osobnosti v souvislosti s poskytováním zdravotní péče.¹

Novela zákona o péči o zdraví lidu č. 111/2007 Sb. účinná od 15. 5. 2007 pak rozvedla právo pacienta udělit souhlas se sdělením údajů o svém zdravotním stavu v ustanovení § 67b odst. 12, zákona o péči o zdraví lidu, kde je uvedeno, že pacient má právo určit osobu, která může být informována o jeho zdravotním stavu, nebo vyslovit zákaz podávání těchto informací jakékoliv osobě, a to při přijetí k poskytování zdravotní péče nebo kdykoliv po přijetí. Pacient při určení osoby, která může být informována o jeho zdravotním stavu, zároveň určí, zda této osobě náleží též práva podle písmene b) a c) (tj. právo do zdravotnické dokumentace nahlížet, pořizovat si z ní výpisy, opisy či kopie, avšak s výjimkou záznamů o psychologické léčbě); pacient může určení osoby nebo vyslovení zákazu kdykoliv odvolat; právo pacienta na určení osoby nebo vyslovení zákazu se nevztahuje na postup podle odstavců 10 a 11, a dále na podávání informací a na právo nahlížet do zdravotnické dokumentace nebo na pořizování výpisů,

opisů nebo kopií podle zvláštních právních předpisů upravujících poskytování zdravotní péče, popřípadě činnosti související se zdravotní péčí; jde-li o pacienta, který nemůže s ohledem na svůj zdravotní stav určit osoby, které mohou být o jeho zdravotním stavu informovány.“

Z uvedeného znění § 55 odst. 2 písm. d) a § 67b odst. 12 zákona o péči o zdraví lidu vyplývají tři okruhy výjimek z povinné mlčenlivosti zdravotnických pracovníků:

1. pacient dal se sdělením údajů o svém zdravotním stavu souhlas (§ 55 odst. 2 písm. d) nebo určil osobu, která může být informována o jeho zdravotním stavu (§ 67b odst. 12), nebo
2. prolomení povinné mlčenlivosti umožňuje samotný zákon o péči o zdraví lidu nebo jiný právní předpis, nebo
3. prolomení povinné mlčenlivosti je umožněno v souvislosti s trestním řízením nebo řízením před soudem nebo jiným orgánem, jehož předmětem je spor mezi zdravotnickým pracovníkem, resp. zaměstnavatelem zdravotnického pracovníka a pacientem nebo jinou osobou uplatňující práva na náhradu škody nebo na ochranu osobnosti v souvislosti s poskytováním zdravotní péče.

Souhlas pacienta se sdělením údajů, popř. určení osoby s právem na informace o zdravotním stavu je do jisté míry samostatnou problematikou, která si заслужuje samostatný rozbor.²

V tomto článku spíše rozebereme výjimky stanovené zvláštními právními předpisy a výjimky v souvislosti s obhajobou zdravotnických pracovníků v trestním nebo jiném řízení.

Výjimky stanovené zvláštními právními předpisy vycházejí z čl. 26 Úmluvy o lidských právech a biomedicině, která je jako mezinárodní smlouva pro Českou republiku závazná a jejíž aplikace má přednost před zákonem.³ Čl. 26 Úmluvy uvádí, že žádná omezení nelze uplatnit na výkon práv a ochranných ustanovení obsažených v této Úmluvě kromě těch, která stanoví zákon a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu bezpečnosti veřejnosti, předcházení trestné činnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných.

Prolomení povinné mlčenlivosti zdravotnických pracovníků je tedy dle Úmluvy možné stanovit za dvou podmínek:

- výjimka je upravena zákonem (formální podmínka)

- výjimka je nezbytná k ochraně oprávněných zájmů demokratické společnosti (materiální podmínka). Úmluvou jsou přitom jmenovány zájmy na předcházení trestné činnosti, bezpečnosti, ochraně veřejného zdraví a ochraně práv a svobod jiných.

Okruhy výjimek stanovených v českém právním řádu obsahově vycházejí z uvedených zájmů zmiňovaných v čl. 26 Úmluvy – výjimky z povinné mlčenlivosti jsou upraveny v tuzemských veřejnoprávních předpisech, a to zejména v oblasti trestního a správního práva. V těchto dvou právních odvětvích výjimky sledují zejména veřejný zájem na ochraně společnosti před páchaním trestné činnosti a před rizikem nebezpečných chorob.

Povinná mlčenlivost je také prolamována za účelem statistických zjišťování a za účelem přezkoumávání poskytované zdravotní péče (jednak z pohledu dodržování povinnosti poskytovat zdravotní péči *lege artis* a z pohledu úhrady zdravotní péče ze strany zdravotních pojišťoven). Zvláštní kategorií jsou pak i výjimky v souvislosti s prováděním transplantací tkání a orgánů.

Ze zákonů, které upravují výjimky z povinné mlčenlivosti, jmenujme např. zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) či zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění.

Opětovně je nutné zdůraznit, že výjimka z povinné mlčenlivosti, zakotvená na základě zvláštního právního předpisu či přímo na základě zákona o péči o zdraví lidu, má vždy přednost před vůlí pacienta. Z této zásady vyplývá, že i kdyby pacient zakázal poskytování údajů osobě, která na ně má nárok ze zákona, nebude se k takovému úkonu pacienta přihlížet a údaje se oprávněné osobě poskytnou.

Výjimky z povinné mlčenlivosti stanovené na základě zvláštního právního předpisu jsou dále koncipovány buď tak, že údaje se sdělují až na základě žádosti oprávněné osoby (většinou žádosti orgánů činných v trestním řízení), nebo danou informaci musí zdravotnický pracovník sdělit aktivně, aniž by k tomu výzva příslušného orgánu byla nutná. Skutečnost, zda zdravotnický pracovník musí danou informaci sdělit na základě vlastní iniciativy, většinou vyplývá přímo z povahy výjimky a jejího účelu, kdy tyto faktory lze dovodit z obsahu znění a charakteru právního předpisu, v němž je výjimka z povinné mlčenlivosti obsažena.

Třetí okruh výjimek, které souvisejí s obhajobou zdravotnického pracovníka v trestním, občanskoprávním nebo jiném řízení, byl zaveden novelou zákona o zdraví lidu č. 111/2007 Sb. účinnou od

1. Uvedené znění bylo do zákona vloženo novelou č. 111/2007 Sb., která je účinná teprve od 15. 5. 2007.

2. Podrobněji např. Uherek, P. Sdělování údajů o zdravotním stavu a nahlížení do zdravotnické dokumentace na základě souhlasu pacienta dle připravované novely zákona o péči o zdraví lidu, Zdravotnictví a právo, ročník 2006, číslo 1.

3. Viz sdělení Ministerstva zahraničí ČR č. 96/2001 Sb. m. s.

15. 5. 2007. Na tuto výjimku zdravotnická praxe dlouho čekala, protože v poslední době stále více pacientů uplatňuje proti zdravotnickým zařízením či zdravotníkům nároky, které jsou odůvodněny tím, že zdravotní péče nebyla poskytnuta *lege artis*. Tyto nároky jsou uplatňovány před civilními soudy ve sporech o ochranu osobnosti nebo náhradu škody, popř. proti zdravotnickému pracovníku je z uvedených důvodů zahájeno trestní řízení, a to nejčastěji pro trestný čin nedbalostního ublížení na zdraví.

Pokud však pacient takový souhlas nedal, je sporné, zda zdravotničtí pracovníci mohou sami navrhnout jako důkaz zdravotnickou dokumentaci a soudu, policii nebo soudnímu znalci ji zároveň poskytnout, popř. zda zdravotničtí pracovníci mohou ve své výpovědi před soudními či policejními orgány údaje kryté povinnou mlčenlivostí uvádět.

Proto novela č. 111/2007 Sb. zavedla do zákona výjimku, která je obdobná výjimce z povinné mlčenlivosti advokáta. Tato výjimka stanoví, že *povinnou mlčenlivostí není zdravotnický pracovník vázán v rozsahu nezbytném pro obhajobu v trestním řízení a pro řízení před soudem nebo jiným orgánem, je-li předmětem řízení spor mezi ním, popřípadě jeho zaměstnavatelem a pacientem, nebo jinou osobou uplatňující práva na náhradu škody nebo na ochranu osobnosti v souvislosti s poskytováním zdravotní péče.*⁴

Danou výjimku je tedy možno uplatnit:

- a) v trestním řízení proti zdravotnickému pracovníkovi. V tomto řízení je pak na základě uvedené výjimky zdravotnický pracovník mlčenlivosti zproštěn vůči všem orgánům činným v trestním řízení, tj. policejním orgánům, státním zástupcům a trestním soudům. Trestním řízením se dle § 12 odst. 10 trestního řádu rozumí *řízení dle trestního řádu, tj. postup orgánů činných v trestním řízení tak, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Řízení přitom musí působit k upevňování zákonnosti, k předcházení a zamezování trestné činnosti, k výchově občanů v duchu důsledného zachovávání zákonů a pravidel občanského soužití i čestného plnění povinností ke státu a společnosti.*
- b) v řízení před občanskoprávním soudem o náhradu škody nebo ochranu osobnosti, a to buď mezi zdravotnickým pracovníkem a pacientem nebo zaměstnavatelem zdravotnického pracovníka a pacientem. V těchto případech je zdravotnický pracovník zproštěn mlčenlivosti vůči příslušnému soudu, který žalobu o náhradu škody nebo ochranu osobnosti projednává.

Žaloba o náhradu škody je v souvislosti s poskytováním zdravotní péče uplatněna na základě příslušných ustanovení občanského zákoníku o náhradě škody. Žalující pacient, resp. jeho zákonný zástupce se v ní obvykle bude domáhat náhrady bolestného, případně náhrady za ztížení společenského uplatnění, náhrady nákladů souvisejících s léčením a náhrady ztráty na výdělku. Rovněž pozůstalí se mohou v rámci žaloby o náhradu škody domáhat jednorázového odškodnění za škodu způsobenou usmrcením, popř. náhrady nákladů pohřbu. Žaloba na ochranu osobnosti se uplatňuje na základě § 13 občanského zákoníku a poškozený v ní bude zpravidla nárokovat přiměřené zadostiučinění v podobě omluvy nebo finanční satisfakce.

- c) v řízení před jiným orgánem. Těmito orgány má zákonodárce zřejmě na mysli veřejnoprávní orgány, které jsou ze zákona pověřeny přezkoumem lékařské péče, zejména tedy
 - orgány příslušné profesní komory (viz např. § 2 odst. 1 písm. a) a § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře)
 - správní orgány kraje či obce (viz § 67b odst. 10 písm. e) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu)
 - Ministerstvo zdravotnictví (viz § 67b odst. 10 písm. f) nebo § 70 odst. 3 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu).

Všechny uvedené orgány však mají právo nahlížet do zdravotnické dokumentace dle § 67b odst. 10 zákona o péči o zdraví lidu a výjimka dle § 55 by byla v tomto případě zbytečná.

Proto se jiným orgánem může myslet rozhodčí soud, půjde-li v rozhodčím řízení o majetkový nárok (srov. § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů).⁵

Přihlédneme-li tedy k této navrhované výjimce, může zdravotnické zařízení či zdravotnický pracovník před soudy, orgány činnými v trestním řízení či jinými orgány, které jsou pověřeny přezkumem zdravotní péče, sdělovat údaje jinak kryté povinnou mlčenlivostí za účelem vlastní obhajoby, tj. za účelem dolo-

žení skutečností nasvědčujících, že se zdravotnický pracovník, resp. zdravotnické zařízení nedopustili jednání, které by zakládalo důvod pro odpovědnost za trestný čin, odpovědnost za náhradu škody nebo odpovědnost za zásah do práva na ochranu osobnosti v souvislosti s poskytováním péče.

Zdravotnický pracovník tedy bez souhlasu pacienta může před výše uvedenými orgány zejména:

- zpochybnit znalecký posudek vypracovaný soudem či policií ustanoveným znalcem
- odborníkům, kteří nejsou zapsáni v seznamu soudních znalců, sdělit údaje o zdravotním stavu příslušného pacienta za účelem vypracování vlastního posudku (tzv. soukromého posudku)
- v rámci svých ústních výpovědí před uvedenými orgány nebo písemných podáních může zdravotnický pracovník sdělovat údaje o zdravotním stavu, které jsou podkladem pro obhajobu zdravotnického pracovníka.

Údaje lze na základě dané výjimky sdělovat jen v rozsahu nezbytném pro obhajobu v příslušných řízeních. Není tedy možné před jmenovanými orgány sdělovat jakékoliv údaje o zdravotním stavu příslušné osoby, ale pouze ty údaje, které souvisí s obhajobou a poskytováním péče, která je v rámci příslušného řízení přezkoumávána.

Závěrem lze konstatovat, že výjimka bere v úvahu rovné postavení procesních stran v daných sporech. Pokud bychom totiž upřeli zdravotnickým pracovníkům možnost obhajoby s odůvodněním ochrany osobních údajů, bylo by jejich postavení ve sporu velmi obtížné a vůči žalujícímu pacientu nerovné. Proto příslušná novela zákona stojí na principu vyváženosti dvou základních práv, v tomto případě práva zdravotnického pracovníka na spravedlivý proces a práva pacienta na ochranu osobních údajů. Na tom spočívá sama vyváženost mezilidských poměrů v místě a čase, kterou je nutné dosahovat a ochraňovat již s ohledem na objektivní přirozený zákon rovnováhy a jeho působení.

JUDr. Pavel Uherek

právní oddělení Krajské nemocnice T. Bati a. s.
Havlíčkovo nábřeží 600, 762 75 Zlín
e-mail: uherek@bnzlin.cz

Literatura

1. Uherek P. Sdělování údajů o zdravotním stavu a nahlížení do zdravotnické dokumentace na základě souhlasu pacienta dle připravované novely zákona o péči o zdraví lidu, Zdravotnictví a právo, 2006, 1.
2. Telec I. Přirozené právo osobnostní a jeho státní ochrana, Právní rozhledy, 2007, s. 9.
3. Choleňský R. Mimosoudní řešení sporů ve zdravotnictví: příležitost pro mediaci, Právní rozhledy, 2007; 11.

4. Srov. nové znění § 55 odst. 2 písm. d) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, resp. srov. obdobnou výjimku advokáta v ust. § 21 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii.

5. Majetkovým nárokem se může myslet i nárok na přiměřené zadostiučinění v penězích za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti. V této souvislosti je nutné zmínit, že § 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení vyjímá z pravomoci rozhodců spory veřejných neziskových ústavních zdravotnických zařízení zřízených podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním předpisem je zákon č. 245/2006 Sb., o veřejných neziskových ústavních zdravotnických zařízeních, který v daném smyslu novelizoval § 1 zákona o rozhodčím řízení. Příloha k tomuto zákonu č. 245/2006 Sb. jmenující veřejná nezisková ústavní zdravotnická zařízení však byla zrušena Ústavním soudem (viz nálezy č. 483/2006 Sb.), a ust. § 1 zákona o rozhodčím řízení (byť platné a účinné) je proto v současné praxi nepoužitelné.